

dijous 4 de març 20.30h
Xcèntric
bandA sonorA

Pink Floyd

Els colors i la lluminositat d'Eivissa banyada per la música de Pink Floyd. Una de les primeres pel·lícules amb banda sonora dramàtica, i no sols cançons, creada i interpretada per un grup de música progressiva. Oportunitat única de descobrir aquest primer film de Barber Schroeder, del 1969, mai programat a les televisions i filmoteques i d'acompanyar un noi alemany en un viatge iniciàtic que el portarà a l'illa de la Mediterrània, on trobarà l'amor i les drogues en un nirvana musical.

More, Barbet Schroeder, 1969, 110', 35 mm

Aquesta projecció única de *More* dins del cicle Xcèntric de la secció bandA sonorA al Centre de Cultura Contemporània té caràcter de petit gran esdeveniment, tot i que va ser una pel·lícula mítica a finals dels anys 60, en l'actualitat és un film totalment desconegut per les noves generacions. Els motius podrien ser, entre d'altres coses, la trajectòria comercial que ha seguit la carrera del seu realitzador Barbet Schroeder i el fet que el film no s'hagi projectat mai a les cadenes televisives ni revisat a les filmoteques del nostre país. Però el motiu pel qual hem portat avui *More* es deu a la seva banda sonora, una partitura creada expressament per al film pel grup Pink Floyd. Una música que ha creat història perquè ha estat un dels primers casos en que s'ha cridat a un grup de música pop per crear la banda sonora dramàtica d'un film. Barbet Schroeder, nascut a Teheran al 1941 i ajudant de direcció de Jean-Luc Godard a *Les carabinieri* al 1963, va fundar l'any següent la productora Les Films du Losange, que va finançar els primers "Contes Morals" d'Eric Rohmer. Quan el productor va decidir passar-se a la direcció ho va fer amb un film presentat a Cannes al 1969 sota pavelló de Luxemburg, que relatava el viatge iniciàtic d'un jove alemany cap al Sud, buscant l'amor, el sol i la llum mediterrània, mites tots concentrats a l'illa d'Eivissa, una Eivissa no gaire contaminada encara pel turisme, però

sí pels hippies que l'havien convertit en un paradís artificial de les drogues i l'amor lliure. El nostre noi trobarà tot allò que busca a l'illa en la persona d'una noia americana desinhibida que l'iniciarà en aquells plaers i amb la qual protagonitzarà una història d'amor preciosa tenyida per la tragèdia.

En una pel·lícula d'aquest caire els aspectes formals són primordials. Schroeder va comptar amb la valuosa col·laboració de Nestor Almendros com a operador fotogràfic, un Almendros que va saber captar la lluminositat increïble de l'illa en una fotografia molt bella de colors clars, on ressalten els blancs de les cases i dels vestits, els blaus del mar i del cel i el daurat dels cabells de Mimsy Farmer, l'actriu protagonista, una noia americana que lluïa aquí un físic esplèndid, a la qual havíem conegut molt més grassoneta a *Fiebre en la sang* de Delmer Daves i a la que retrobaríem molt més esquelètica al film de Dario Argento *Cuatro moscas sobre terciopelo gris*. Ella i l'actor alemany Klaus Grunberg són l'ànima del film, juntament amb l'illa mediterrània. L'escena, tan difosa fotogràficament, de tots dos asseguts a la matinada sobre Cala Portinatx mirant la sortida del sol, pot ser molt representativa d'aquest esteticisme del film que mai és gratuït, que té també moments culminants als títols de crèdit quan veiem el disc solar fotografiat en primer pla, escena que li va ocasionar molts problemes a Nestor Almendros segons confessa al seu llibre "Diario de una cámara" i que va haver de fotografiar al final... a París!.

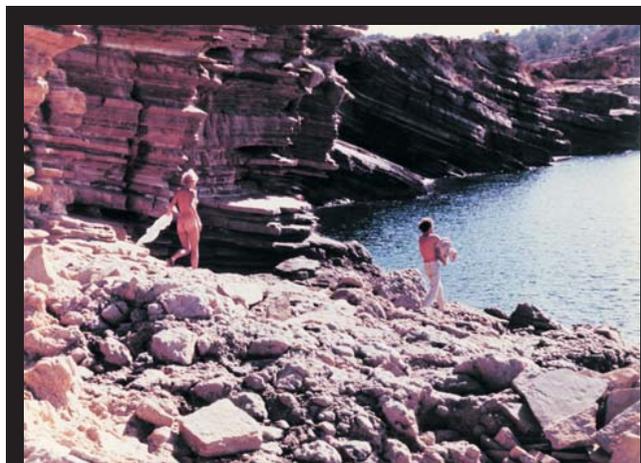
Per a més informació: www.cccb.org/xcentric

PROPERA SESSIÓ: 6 i 7 _03_04

MONOGRÀFICS: Després de l'11 de setembre. Underground Zero

Fins aleshores havíem vist aquests films sobre joves i destinats a la gent jove amb bandes sonores de grups de rock d'èxit. Així s'incrementava la comercialitat del film, ja que hi sentien aquelles cançons que només havien escoltat abans als discos o a les discoteques. Aquell mateix any s'havia presentat a Cannes un film de Dennis Hopper similar: *Easy Rider*, la crònica també d'un viatge iniciàtic de dos joves amb moto per les carreteres americanes travessant l'Amèrica profunda, acompanyada musicalment per temes i cançons de Jimi Hendrix, Steppenwolf, The Byrds i Roger McGuinn. El mèrit de *More* radica en què va ser una de les primeres vegades que es va requerir un grup pop per escriure temes nous per a la seva banda sonora. L'antecedent més il·lustre fins aleshores havia estat dos anys abans, al 1967, la música escrita per John Sebastian, líder del grup pop americà The Lovin' Spoonful, per al primer film "oficial" de Francis Ford Coppola *Ya eres un gran chico*, ja que abans d'ell en els dos films de The Beatles dirigits per Richard Lester hi havia les cançons del grup de Liverpool, però la banda sonora dramàtica era de George Martin, escrita sota la tradició més clàssica.

Nosaltres ens referim doncs a *More* a aquesta banda dramàtica, a aquesta música que subratlla l'amor de la parella, les matinades mirant la sortida del sol, els moments de crisi, els ambients de les discoteques de l'illa o els efectes de les drogues, perquè van ser temes nous creats expressament per a la pel·lícula i no pas temes recuperats de discs seus anteriors. Aquesta és la gran vàlua de *More* i el motiu pel

qual la seva banda sonora ocupa un lloc prominent en l'evolució històrica de la banda sonora cinematogràfica. L'èxit que van tenir va motivar que Schroeder en el seu segon film els tornés a cridar, al 1972, per fer la música de *La Vallée*, la crònica d'un altre viatge iniciàtic d'un grup de francesos a la recerca de una vall perduda de Nova Guinea...

Aquest grup americà aleshores era al cim de la seva popularitat per la seva música de tendències futuristes i espacials. Va ser el primer conjunt que va utilitzar les fórmules psicodèliques a Anglaterra i a cada nou àlbum es notava la tendència evolutiva d'una obra en constant avenç estilístic. Format originalment per Syd Barret, fou substituït per David Gilmour quan el grup va adquirir el seu so únic al costat de Roger Waters, Rick Wright i Nick Mason, per tal de crear un nirvana sònic d'efectes indescriptibles. El disc amb la banda sonora de *More* és el seu tercer LP, després de "The pippers at the gates of dawn" i "A saucerful of secrets". Els tretze temes del disc estan escrits indistintament pels quatre membres del grup o per Roger Waters, i hi podem trobar des de temes tan progressius com "Cirrus minor" a blues de gran qualitat com "More blues", passant per temes dramàtics, altres de discoteca i d'ambient flamenc, sense oblidar el "Main Theme" mentre veiem el primer pla del disc solar.

Per acabar, només direm que *More* va estar prohibida a Espanya fins l'any 76, i que la nostra censura, tan rica en peculiaritats, va prohibir també el disc. La conseqüència va ser que aquell estiu del 69 el disc de Pink Floyd amb la banda sonora de *More* fou dels més demanats per la joventut del nostre país als col·legues que marxaven de vacances o de viatge a París o a Londres. La EMI, conscient del negoci que perdia, al final va aconseguir editar el disc l'any 74 amb la referència EMI J 062-04096.

Joan Padrol